

Vijftig tinten blauw

Visgids Negrashi wond er van meet af aan geen doekjes om: “you guys are going to work hard for me the next three days. Very hard.” Plaats: Zuid-Egypte, Hamata. Tijd: december 2014. Doel: Little Big Game – oftewel: sterke zoutwatervissen vangen. Smerig sterke zoutwatervissen. Over de avonturen die Lars, Joris en ikzelf met de spinhengel beleefden daar in het land van de sfinx en de pyramiden, gaat dit artikel.

■ Tekst Tom Sintobin ■ Fotografie Tom Sintobin en Joris Nieuwenhoff

Ik heb Joris Nieuwenhoff van www.visreis.nl aan de lijn met een opmerkelijke vraag: of ik zin heb om voor drie dagen mee te gaan popperen en jiggen in Egypte, op een pilotrip? Mijn hart mist een slag, de wereld staat heel even stil: in een flits schieten beelden voorbij van mijn laatste

trip op ‘Klein Groot Wild’, naar Andaman: een paradijselijke eilandengroep op zo’n 2000 kilometer van de kust van India. De lokale krachtpatsers bezorgden me er in 2013 een fenomenale week – zo’n week waarvan je nu al weet dat je erover zult opscheppen tegen je kleinkinderen later. Gierende

slips en hoepelkromme hengels, zeeschildpadden en manta’s, azuurblauw water, koraal en zand... Ik wou terug, ik wou meer, ik wou nog – zoveel was zeker. Er kleeft maar één nadeel aan deze bestemming: het heeft best veel voeten in de aarde om er te geraken. Van Amsterdam naar Dubai, van

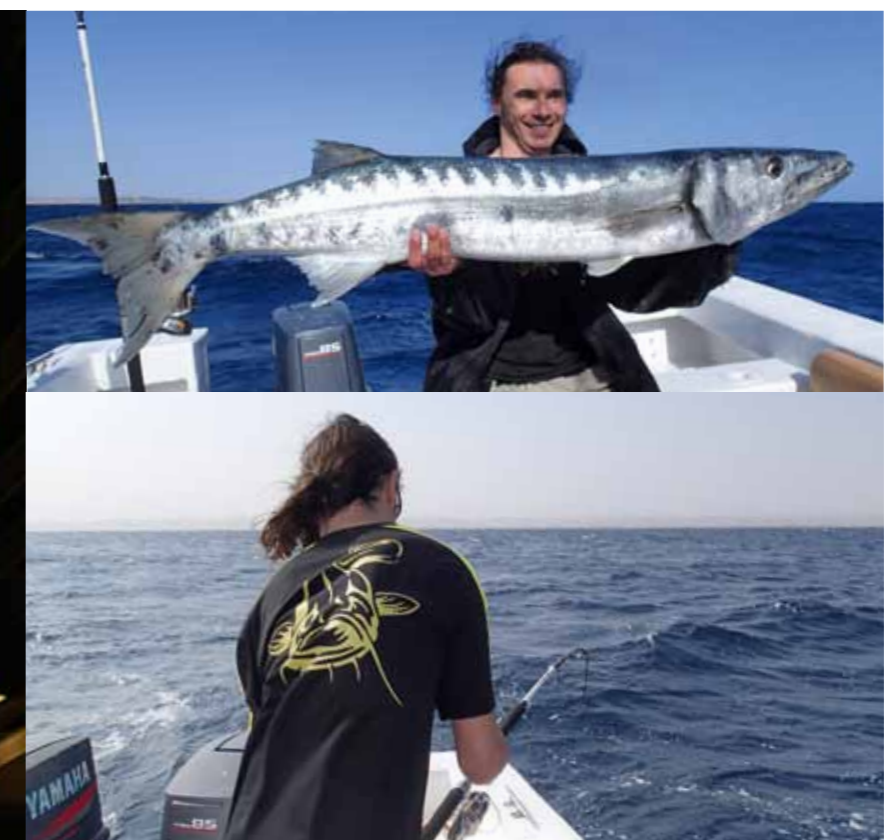
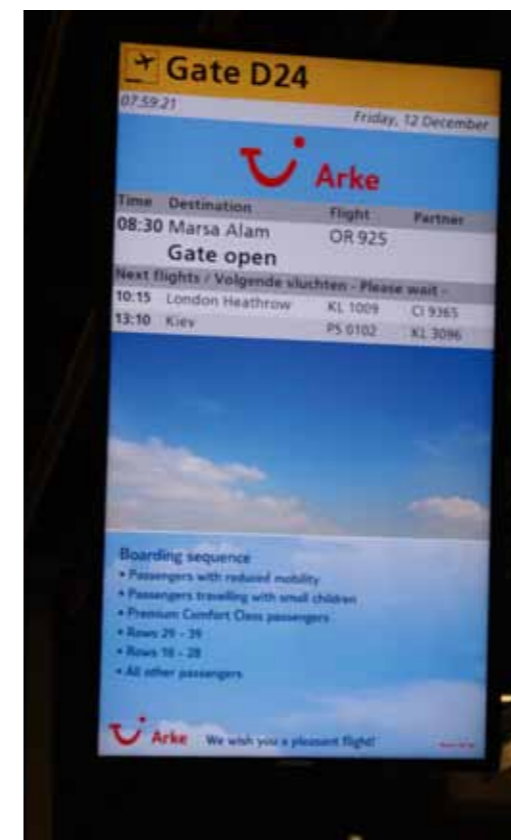
Dubai naar Chennai, van Chennai naar Port Blair – je bent makkelijk 24 uur of nog langer onderweg voor je er voet aan wal zet. Met een gezin en een drukke baan is het niet evident om snel even tien dagen er tussenuit te knippen. Over de kostprijs heb ik het dan maar niet, maar weet dat mijn spaarvarken nog altijd in huilen uitbarst als het woord ‘Andaman’ valt. “Tom, ben je er nog?”, vraagt Joris. Een fractie van een seconde later heb ik toegezegd, en nog eens anderhalve maand later stap ik, na een vlucht van nog geen vijf uur, op in de haven van Hamata in Zuid-Egypte om er drie dagen lang keihard te werken voor Negrashi.

Ongerepte Riviera

Het is de laatste jaren wat stil geworden rond de Rode Zee in hengelsportbladen. Vroeger stond ze nochtans dik in de belangstelling: om de haverklap berichtte de gespecialiseerde pers over de successen die daar

vooral al trollend geboekt werden. Zo las ik toen ik een puber was in het magazine *Beet* een reportage over een kerel die gericht op barracuda ging trollen vanuit Hurghada. Het is zeker 25 jaar geleden, maar ik herinner me nog als de dag van gisteren de verstomming waarmee ik geslagen werd door de aanblik van dinosaurusachtige monsters van tegen de twee meter. Ik kon er ’s nachts niet van slapen... Ik was destijds te jong om zo’n trip te ondernemen, en later was ik beginnen te denken dat het vast de moeite niet meer zou lonen om in zo’n leeggevist klein zeetje te gaan vissen. De Rode Zee was, zo nam ik aan, een soort Disneyland geworden, een toeristische attractie voor bejaarden of voor feestneuzen, waar behalve zonnebaden en zuipfestijnen niets meer te beleven viel. Tenzij je een rondje trollen aan boord van een slecht uitgeruste gammele feestboot leuk vindt, natuurlijk. Het gebied was in mijn ogen – en ik was lang niet de

enige – een plek geworden waar men overheen vloog, bijvoorbeeld wanneer je naar India, Australië of Maleisië ging om er actief te vissen. Dat een mens zich schromelijk kan vergissen, kon ik tijdens mijn korte tripje over de hele lijn vaststellen... Zo heb ik van het toeristische circus niets gemerkt. Goed, op de luchthaven van Marsa Alam stonden we tussen het Bermuda-short-dragende volkje aan te schuiven om ons visum te laten afstempelen, maar hoe verder onze taxi van de stad wegreed, hoe leger het land werd. Hier en daar stonden wat resorts en ook passeerden we langs enige kleine woestijnnederzettingen, maar de rit van twee uur voerde ons toch vooral door een ruig en verlaten landschap. Hamata ligt in het zuiden van Egypte, op iets meer dan 160 kilometer van de luchthaven. Het dorpje – als je het al zo kunt noemen want meer dan een groepje woningen en een moskee is het niet – telt zo’n 150 inwoners en is

in feite midden tussen twee nationale parken in gelegen: Wadi-el-Gemal ('Vallei der kamelen') in het noorden en Gebel Elba in het zuiden. Hoewel Hamata deel uitmaakt van de zogenaamde "Red Sea Riviera", waartoe ook Hurghada en Sharm El Sheikh behoren, lijkt het of de tijd er grotendeels stil heeft gestaan. De operationele resorts zijn op één hand te tellen; daarnaast zijn er enige resorts

die al vele jaren in de ruwbouwfase zijn blijven steken en een kleine maar verzorgde haven waarin een aantal grote jachten en vissersbootjes ligt. Van massatoerisme is hier dus beslist nog geen sprake. Aanvankelijk vonden vooral groepen sportduikers en kitesurfers de weg, de ene groep op zoek naar onbeschadigde koraalriffen, de andere naar verlaten stranden en branding. En sedert enige jaren

kwamen daar dus ook avontuurlijke sportvissers bij, in hun niet aflatende speurtocht naar maagdelijke stekken... Negrashi was de eerste die hier neerstreek, in 2010, om te popperen en te jiggen. Hij is niet de minste: al een kwarteeuw lang gidst hij sportvissers in Egypte, zowel op het zoete water (op Nijlbaars) als op de Rode Zee (zijn specialisme is tonijnvissen vanuit Hurghada), en deze door de IGFA gecertificeerde Nubiër wordt internationaal gerespecteerd als een absolute topvisser. Hij beschikt over twee uitstekende snelle boten en werkt met een kapitein die dit stuk van de Rode Zee als zijn broekzak kent, want deze visserszoon hield als broekje van vijf jaar al een stuur vast. Tot zover dus mijn nachtmerrie over file-trollen vanuit gammele feestboten op een leeggevist miniatuurzeetje.

Onderschat

Dat van dat leeggeviste miniatuurzeetje klopte ook al niet. Op een kaart ziet de Rode Zee er best wel knus en overzichtelijk uit, zo aan drie kanten afgesloten en geprangd tussen Egypte en Saudi-Arabië. Thuis, net voor

het vertrek, had ik nog glimlachend mijn schouders opgehaald toen ik de nogal heftige windvoorspelling onder ogen kreeg: '5-6 beaufort? Ah op zo'n plasje maakt dat niet veel uit...' What a mistake to make, besepte ik toen we de eerste ochtend uitvoeren over het door de wind opgezweept water. Ik had het moeten weten, want de Rode Zee heeft een oppervlakte van 438 duizend vierkante kilometer (2250 kilometer lang bij een breedte van maximaal 335 kilometer), wat betekent dat ze niet zo gek veel kleiner is dan onze eigen Noordzee – en dat het daarop kan spoken, weten we natuurlijk allemaal. Er staat meestal wel een zeebries, begrepen we van Negrashi, maar wij hadden echt pech, want drie dagen na elkaar blies de wind veel harder dan normaal. Zelfs

op het zwembad van het luxehotel waarin we 's avonds konden bijkomen, stonden golven! Om u een idee te geven: een tochtje van 45 kilometer varen kostte ons bijna twee uur, in de plaats van het gebruikelijke uurtje doordat de boot zich een weg moest ploegen in de heksenketel. Ik had de Rode Zee dus duidelijk onderschat: het was wel degelijk een echte zee. En er zwommen ook echte vissen in rond. Ik was vertrokken met de vaste overtuiging dat er allicht wel wat trevally's of barracuda's te vangen zouden zijn, maar dat het toch allemaal beduidend kleiner zou uitvallen dan in verder afgelegene bestemmingen. Ik rekende dus op GT's van hooguit een kilo of vijf, kleine barracuda's, hondstandtonijntjes van het formaat van een wat groot uitgevallen

makreel. De eerste vis die ik haakte, deed me mijn vergissing al inzien. 'There's a GT there,' riep Negashi, en zijn woorden waren nog niet koud of ik kreeg een enorme dreun op mijn hengel die me bijna mijn evenwicht deed verliezen. Joris was toevallig aan het filmen, dus wie mij graag wil zien wankelen, kan daarvoor terecht op zijn filmkanaal (https://www.youtube.com/watch?v=hsOks-I_5hc - rond minuut drie) of scan de QR-code. Ook de verdere dagen kregen we behoorlijk gewichtige exemplaren van diverse soorten op bezoek: GT's tot zo'n 30 lb, een dogtooth van rond de meter, een barracuda van ongeveer 140 cm. De Bluefin trevally's, Yellowspot Trevally's en Coral trout die tussendoor kwamen, wierpen minder gewicht in de schaal, maar zorgden

"Over de avonturen die Lars, Joris en ikzelf met de spinhengel beleefden daar in het land van de sfinx en de pyramiden, gaat dit artikel."

“Zo’n week waarvan je nu al weet dat je erover zult opscheppen tegen je kleinkinderen later.”

voor spectaculaire kleuren. Negrashi had niet overdreven: we waren hard aan het werken. Worp na worp, drift na drift, dril na dril gaven we alle drie het beste van onszelf. We voelden de adrenaline, het bloed en het zweet in ons lichaam stromen - we felt alive!

“Cast into the green!”

We hadden nog veel meer en grotere vissen moeten vangen, bezwoer Negrashi ons, als de wind het spelletje niet bedorven had. Dat zeggen gidsen natuurlijk altijd, maar in dit geval geloofde ik hem onmiddellijk, en wel om een heleboel redenen. Ten eerste liet hij me een reeks foto's zien van recent gevangen vissen waar mijn mond van openviel. Er zat jandorie zelfs een GT van 60 kilo bij! Ten tweede maakte de wind het soms erg lastig om precies 'in het groen' te

werpen. Dat behoeft uiteraard wat uitleg. De Rode Zee is afgrijselijk diep: gemiddeld 490 meter, met een diepste punt van véér over de 2 kilometer. Gelukkig voor ons, vissers, zijn er ook heel erg grote ondiepe stukken, in de vorm van koraalriffen. Die kan je op het oog makkelijk zien liggen, want het zeeoppervlak verandert daar van kleur. Boven de peilloze diepte is het water donkerblauw, dat overgaat naar een lichter blauw naarmate je blik het rif nadert. Boven het koraal zelf heeft de zee een bruinachtige kleur, met wit schuim erop van de brekende golven. Vlak voor dat bruin ligt een zone waarin het water groenig oogt – en dat was, aldus Negrashi, precies de zone waarin je kunstaas moest landen. Niet verder, want dan liep je vast in het rif, en ook niet ervoor, want dan

gaat het kunstaas niet pal boven de koppies van onze geschubde vriendjes. “Je moet nooit zomaar gewoon in het wilde weg uitgooien,” legde Negrashi ons uit, “always cast into the green!” Bij een rustige zee zie je die hotspot perfect liggen, en als de boot traag drift, kan je je tijd nemen om te mikken. Dat geluk hadden wij echter niet: we schoten pijlsnel langs de riffen en waren de helft van de tijd bezig met ons evenwicht te bewaren – we waren soms al blij als we ons kunstaas een eind van de boot weggezet kregen, laat staan dat we kans zagen om te mikken op een van de vijftig tinten blauw of groen die zich op minstens 75 meter van de boot bevonden! Die noodzakelijke onzorgvuldigheid kostte ons heel zeker kansen. Ten derde ben ik ervan overtuigd

dat de harde wind ook de vissen parten speelde. We kregen namelijk absurd veel mislukte aanvallen op ons kunstaas te verduren – veel meer dan destijds in India: een gigantische klap, een bons op de hengeltop, maar geen gehaakte vis. Ik kan het uiteraard niet bewijzen natuurlijk, maar zou het niet kunnen dat de vissen het kunstaas missen door het

ongewoon gekleurde water – een beetje zoals snoeken het soms missen in de polder als het water troebel is? Eén argument dat mijn theorie misschien bevestigt, is het feit dat stickbaits (dat is een soort van hele zware jerkbait, die een half metertje onder het oppervlak zwemt) meer succesvol gehaakte vissen opleverden dan poppers. Mogelijk zagen

ze die stickbaits beter dan de in het schuim van de golven ploeterende oppervlaktekunstaasjes, waardoor ze ze beter konden pakken... Sowieso heb ik vooral met stickbaits gevist, omdat het niet meevalt om goed te popperen bij een ruige zee: zo'n ding heeft namelijk de neiging om een koprol te maken op een golf, wat de actie compleet bederft.

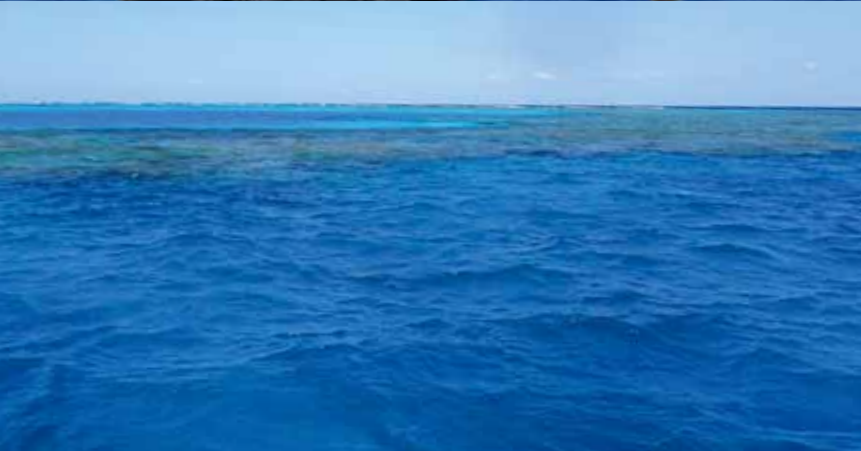
De scheermessenbende

En ten slotte hadden we soms ook gewoon brute pech. Op een bepaald moment laat ik bijvoorbeeld mijn speedjig naar beneden vallen, op een plek waar het ongeveer 50 meter diep is. Ik kijk naar de lijn die van de spoel gutst, en plotseling zie ik dat ze versnelt. Ik sluit meteen de beugel en ga ei-zo-na overboord door de ontzettende klap die ik te verduren krijg.

Na een seconde of zo valt de spanning weg; ik draai op en mijn onderlijn is doorgebeten... Ik staar naar het in de wind wapperend eindje onderlijn en kan het volstrekt niet bevatten: ik gebruikte fluorocarbon van anderhalve millimeter dik! Voor snoeken volstaat een onderlijn van één millimeter ruimschoots, en die hebben toch ook glasscherpe tandjes. Wie de verantwoordelijke was, zal ik

nooit weten, maar zowel de schipper als de specialisten die ik naderhand sprak waren er vrij zeker van dat het een grote 'narrow barred Spanish Mackerel' was (*Scomberomorus commerson*), ook wel 'the leader of the razor gang' genoemd: de leider van de scheermesjesbende. Daarmee doelen ze op een groep vissen met een levensgevaarlijk gebit: de barracuda, de hondstandtonijn en dus

"Boven de peilloze diepte is het water donkerblauw, dat overgaat naar een lichter blauw naarmate je blik het rif nadert."

ook de torpedomakreel, zoals het monster dat mij met trillende benen achterliet in het Nederlands heet. Torpedomakrelen worden een meter

of twee lang, bij een gewicht van 70 kilogram – en zo'n beest zou beslist niet hebben misstaan in mijn fotoalbum wat mij betreft! Eén ding is dus

zeker: I'll be back om ook deze leider voor even te mogen vasthouden en vervolgens weer aan de eindeloze diepten terug te schenken...

Reis informatie

Onze trip was kort maar krachtig: we hebben drie dagen gevist, telkens van 9 tot 16u. Doordat Egypte op slechts 4,5 uur vliegen ligt, was zo'n korte trip perfect te doen. We verbleven in een all-inclusive luxeresort met vier sterren en werden elke dag opgehaald en naar de vlakbij gelegen haven gebracht. Een andere formule bestaat eruit dat je niet in het hotel slaapt maar in een 'live-aboard': een heel groot moederschip van 22 meter dat tot acht vissers kan herbergen. Terwijl je slaapt, vaart je drijvende hotel naar de verste uithoeken van de Rode Zee, waar haast nooit iemand komt. Je kunt in principe dag en nacht vissen. Overdag ga je trollen met het moederschip of jiggeren/popperen vanaf de bijboot, en 's nachts kan je prima een lijn uitzetten om een grote nachtlover te versieren. Beide varianten zijn te boeken via www.visreis.nl en de prijs is een aangename verrassing in vergelijking met de verre little-biggame-bestemmingen. Eigenaar Joris geeft je ook alle mogelijke uitleg over het mee te nemen materiaal/kunstaas. Sterker nog: je kunt via hem voor een spotprijs al het nodige huren op basis van een 'potje-breken = potje-betalen' afspraak. Om u toch een idee te geven van mijn spullen: ik viste met een Shimano Caranx Kaibutsu Pencil met daarop een Stella 8000 SW om te popperen, en met een Penn TRQ Jigstick in combinatie met een Quantum Cabo 8100 molen. Op beide spoelen zat

40/00 gevlochten lijn; mijn favoriete popper was een blauwe Dumbell 200 van River2Sea (broos maar erg effectief), mijn favoriete stickbait een blauwe Darkstar, mijn favoriete speedjig een Abyss van 150 gram. Van de poppers en stickbaits verwijderden we allemaal de borstdreg: de vissen hangen vrijwel altijd aan de staartdreg en lopen tijdens het drillen soms ernstige wonden op in hun flank door de loshangende extra dreg. Dat deden we trouwens op verzoek van Negrashi, die catch and release immers hoog in het vaandel draagt.

